

Arrest

nr. 321 216 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: P., K. L. (..)

geboortedatum: (..).1988

geboorteplaats: /

nationaliteit: Verenigd Koninkrijk

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(..)

(x) 2° in volgende gevallen :

(..)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 01/02/2024 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel uiteen in het verzoekschrift als volgt:

"2. Schending van

- de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht,
- het zorgvuldigheidsbeginsel,
- het redelijkheidsbeginsel,
- de formele en materiële geldigheid en wettelijkheid,
- het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (o.a. artt. 3, 13 e.a),
- het Europees Handvest van de grondrechten : (o.a artt. 1, 4, 6, 7, 11, 18, 19, 42, 47 ea),
- Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming;
- Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van Eurodac (o.a. artt. 9.1, 14.1, 29 e.a),
- de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15.12.1980 (o.a. artt. 51/5, 62, e.a),
- de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29.07.1991 (o.a. artt. 2, 3 e.a.),

3. De bestreden motivatie en de middelen

3.1. FORMELE ONGELDIGHEID VAN DE TUSSENGEKOMEN BESLISSING.

De bestreden beslissing werd genomen door een administratief deskundige, genaamd N. R. (..).

Op basis van de voorliggende en bestreden beslissing is onmogelijk uit te maken of deze gemachtigde wel gemachtigd is/was om dergelijke beslissing te nemen en ter kennis te brengen.

3.2. SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (art. 6 EVRM)

De beslissing wordt genomen zonder dat er op enigerlei wijze aan verzoekster de mogelijkheid werd gegeven zich te verantwoorden of verdedigen alvorens de bestreden beslissing werd uitgevaardigd.

3.3. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en van artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989 en de schending van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur in het algemeen en van het beginsel van zorgvuldigheid in het bijzonder.

Dit houdt o.a. in de verplichting tot aangepaste motivatie en de verplichting te beslissen rekening houdend met alle elementen van de zaak.

In de bestreden beslissing worden enkel algemeenheden geponeerd.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Door louter in haar beslissing te verwijzen naar art. 74/13 van de wet van 15/12/1980 werd niet effectief rekening gehouden met hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster.

Dit blijkt te meer uit de volgende alinea in de motivatie, waarbij ook de hogere norm, meer bepaald art. 8 EVRM, in de weegschaal wordt gegooid ten einde te doen uitschijnen dat er effectief rekening werd gehouden met deze rechtsnorm bij de motivatie hetgeen duidelijk niet gebeurde.

De bestreden beslissing is derhalve manifest niet afdoende gemotiveerd.

3.4. SCHENDING VAN DE BILLIJKHEID-, REDELIJKHEID-, ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster heeft aangegeven de intentie te hebben gezinshereniging te vragen met haar huidige partner in België, bij wie ze thans ook verblijft, zijnde C. V. E. (.), R.R. nr. xxxxxxxxx, van Belgische nationaliteit, wonende te (..) (bijlage 4).

Zij heeft ook aangegeven waarom dit thans nog louter een intentie is, met name gezien zij officieel nog gehuwd is in het Verenigd Koninkrijk en aldaar een echtscheidingsprocedure lopende is.

Dit volgens de geëigende procedure in het Verenigd Koninkrijk, thans is er reeds de voorlopige echtscheiding ('pronounce') en zal een bevestiging van de echtscheiding volgen op 15/11/2024 ('final order') waarmee de echtscheiding wettelijk volledig in orde zal zijn (bijlage 5).

In de bestreden beslissing wordt dit gegeven geheel genegeerd en louter gesteld dat de loutere intentie van verzoekster om een gezin te gaan vormen met haar nieuwe partner in België niet volstaat.

Bovendien mist deze beslissing elke redelijkheid gezien verzoekster juist het Verenigd Koninkrijk ontvlucht is om te ontkomen aan de represailles van haar Ex-partner en diens familie, waarmee zij in een (v)chtscheiding verwickeld is, zodat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk risico's voor haar eigen veiligheid en leven impliceert.

Dit is een schending van haar EVRM-rechten.

Het (hogere) belang van de veiligheid van verzoekster wordt volledig genegeerd middels de bestreden beslissing.

Dit te meer, zij na 15/11/2024 officieel gescheiden zal zijn in het Verenigd Koninkrijk en zij de nodige officiële stappen zal kunnen zetten voor gezinshereniging met haar huidige Belgische partner."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij de schending aan van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” doch de Raad wijst erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk te specificeren welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Hetzelfde geldt voor waar zij louter verwijst naar het EVRM, het Europees Handvest van de Grondrechten, de richtlijn 2013/33/EU, de Verordening 603/2013 en de Vreemdelingenwet zonder duidelijk toe te lichten welke artikelen zij precies geschonden acht en waarom. Louter wat artikelen opsommen van regelgeving zonder meer en daaraan nog toe te voegen “*e.a.*” waarmee zij doelt op nog andere niet nader gepreciseerde artikelen, is geen middel zoals *supra* gedefinieerd en vereist.

Ook waar zij louter de schending aanhaalt van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag laat zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. Verzoekende partij betwist vooreerst dat de bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe bevoegd persoon.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis vermeldt. Artikel 8 van ministerieel besluit van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schrijft voor dat “*[a]an de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen [...] delegatie van bevoegdheid [wordt] verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...] artikel 7, eerste lid; [...]*”.

De bestreden beslissing vermeldt “*[N.R.], administratief deskundige*” als de steller van de akte.

De vraag rijst dus of het MB van 18 maart 2009 N.R. de bevoegdheid verleent om dit terugkeerbesluit, gestoeld op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, te nemen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat de steller van de akte, die blijkens de beslissing een functie bekleedt als “*administratief deskundige*” lager zou zijn ingeschaald dan een “*administratief assistent*”. Integendeel, een administratief deskundige ressorteert volgens de federale cartografie onder de personeelsleden van “*niveau B*”, terwijl een administratief assistent behoort tot “*niveau C*”. Bijgevolg is N.R. door middel van de delegatie, bedoeld in artikel 8 van het MB van 18 maart 2009, wel degelijk bevoegd om een terugkeerbesluit te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De bewering van verzoekende partij dat het onmogelijk uit te maken is of N.R. wel gemachtigd is om de bestreden beslissing te treffen, mist elke grondslag.

2.5. De Raad wijst er verder op dat wat betreft de ingeroepen schending van artikel 6 EVRM beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen , Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

Verwerende partij motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partij in België verblijft terwijl haar regelmatig verblijf verstreken is. Daarnaast motiveert verwerende partij eveneens omstandig omtrent het gezins- en familieleven en wordt vastgesteld dat er geen elementen zijn in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die het treffen van de bestreden beslissing verhinderen.

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, wordt duidelijk ingegaan op de concrete gegevens die haar zaak kenmerken en worden in de bestreden beslissing niet *“enkel algemeenheden geponeerd.”* Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij doch *quod non*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De in de bestreden beslissing gegeven uiteenzetting verschaft verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.7. Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat haar regelmatig verblijf op het grondgebied overschreden is. In dergelijk geval dient de verwerende partij in beginsel over te gaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet, zoals blijkt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij rekening houden met het hoger belang van het kind, de gezins- en familiale situatie en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vastgesteld heeft dat er geen elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *in casu* zijn die het treffen van de bestreden beslissing verhinderen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet concreet voorhoudt dat zij een gezondheidsproblematiek vertoont of dat zij minderjarige kinderen heeft in België. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing voorbij is gegaan aan enige medische problematiek of het hoger belang van enig kind hetgeen van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming.

2.11. Verzoekende partij meent wel dat met haar gezinsleven in België niet afdoende rekening werd gehouden.

2.12. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij wat betreft het gezinsleven van verzoekende partij als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de

wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639.)

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij een partner heeft in België, maar wijst zij erop dat het loutere feit dat verzoekende partij samenwoont en de intentie heeft een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen, haar geen automatisch recht op verblijf geeft. Zij wijst er daarbij op dat de scheiding met partner van tijdelijke duur is, met name de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair naar België te komen.

2.12.1. Het komt de verzoekende partij toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43.) De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

2.12.2. *In casu* gaat het om een situatie van eerste toelating. Verzoekende partij is immers nooit toegelaten of gemachtigd tot lang verblijf. Zoals duidelijk blijkt is haar legaal verblijf verstreken en betrof dit verblijf ook geen machtiging of toelating tot lang verblijf. Verzoekende partij verblijft aldus illegaal in het Rijk zodat het ook geenszins incorrect is dat de verwerende partij vaststelt dat zij zich in regel moet stellen om reglementair naar België te komen.

2.12.3. Inzake een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal

elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

2.12.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 1 februari 2024 in België is aangekomen en slechts toegelaten werd tot verblijf tot 30 april 2024. Op 11 april 2024 verzocht verzoekende partij om de verlenging van haar verblijf omdat zij een gezinsherenigingsprocedure wenste op te starten van zodra haar echtscheiding in het Verenigd Koninkrijk achter de rug was. Op 15 april 2024 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken de gevraagde verlenging van het verblijf niet toe te staan. Verzoekende partij diende het land te verlaten van zodra haar regelmatig verblijf verstreken was, met name op 30 april 2024. Verzoekende partij koos er evenwel voor om desondanks toch verder in België te verblijven na het verstrijken van haar regelmatig verblijf. Dientengevolge werd haar de bestreden beslissing betekend.

Anders dan wat verzoekende partij aldus voorhoudt, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij in België samenwoont met de heer C.V.E. en dat zij de intentie heeft om een gezinsherenigingsprocedure op te starten van zodra haar echtscheiding in het Verenigd Koninkrijk achter de rug is, maar heeft de verwerende partij vastgesteld dat het gegeven dat verzoekende partij samenwoont met haar partner en de intentie heeft een gezinsherenigingsprocedure op te starten geen automatisch recht geeft op verblijf en dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding, met name de tijd die verzoekende partij nodig heeft om haar situatie te regulariseren teneinde België reglementair binnen te komen.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108). Verzoekende partij noch haar partner kunnen voorhouden onbewust te zijn geweest van de precaire/illegale verblijfstoestand van verzoekende partij.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom de beoordeling dat de intentie om gezinshereniging aan te vragen geen automatisch recht geeft op verblijf – in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij en haar partner wisten dat verzoekende partij niet was toegelaten, noch gemachtigd tot lang verblijf en hun gezinsleven vanaf het begin in België precair zou zijn – geen element zou zijn dat de verwerende partij mee in rekening mag nemen bij de *fair balance*-toets. Daarbij heeft de verwerende partij tevens geoordeeld dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding in afwachting van het verkrijgen van de benodigde documenten om België legaal binnen te kunnen komen en er te verblijven in kader van gezinshereniging. Verzoekende partij toont met haar niet geconcretiseerd betoog ook niet aan dat zij niet tijdelijk terug kan naar het herkomstland om aldaar gezinshereniging aan te vragen. Waar zij immers blootweg stelt dat zij het Verenigd Koninkrijk ontvlucht is om te ontkomen aan de represailles van haar ex-partner en diens familie en zij in wezen meent dat een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met een dergelijk algemeen betoog niet tegemoet komt aan de vereiste van een begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. *In casu* blijft het bij een blote bewering die geenszins wordt gestaafd door de nodige bewijsstukken. Dit nog naast de vaststelling dat, zo er al geloof dient gehecht te worden aan het gevaar dat uitgaat van haar ex-partner en diens familie, verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt waarom zij geen adequate bescherming zou krijgen hiertegen van de Britse autoriteiten. Gelet op

voorgaande toont verzoekende partij geenszins aan dat zij niet tijdelijk terug kan naar het Verenigd Koninkrijk ten einde haar in regel te stellen en op regelmatige wijze België binnen te komen en er te verblijven.

De Raad merkt op dat staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

De Raad benadrukt dat het thans bestreden bevel enkel impliceert dat de aanvraag via de geëigende procedure moet worden ingediend. Zij verhindert niet dat de verzoekende partij, eens zij via de Belgische diplomatieke post het vereiste inreisvisum heeft bekomen, terug kan keren naar België om er haar in België gevestigde partner te vervoegen. De Raad houdt er verder ook rekening mee dat de verzoekende partij, op het ogenblik dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Ook het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezinsleven hebben opgebouwd of verdergezet. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het EHRM dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*). Het standpunt van de verwerende partij dat het thans bestreden bevel op zich enkel een tijdelijke verwijdering inhoudt is op zich niet kennelijk onredelijk, rekening houdende met de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

2.12.5. *In casu* dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven in België in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekende partij en haar gezin enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.13. Met haar betoog, dat niet verder rijkt dan hetgeen hierboven werd besproken, toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar op ontvankelijke wijze aangevoerde bepalingen of beginselen.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER